

LBRIS

We know
books

Costinel Petrache

PIERDUT ÎN TIMP

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

CUPRINS

din jurnal

- noi jurnalul / 9
rătăcind în noi / 10
tu noi eu / 11
între noi / 12
vis la răspântie / 13
cândva / 14
toast / 15
săvârșire / 16
sărut mâna / 17
renunțare / 18
frig de frig / 19
reaflare / 20
prefacerea nopții / 21
nu plânge / 21
nesfârșind / 23
alegere / 24
ploaia / 25
de ce? / 26
lacul / 27
asfințind îngerul / 30

într-un târziu

- umbră curgând / 33
împlinire / 34
străină toamnă / 35

treceri și treceri / 36
metafizice / 37
omenească / 39
izbăvire / 40
coborâre-n înalt / 41
neîmplinire verticală / 42
tardive / 43
punctul / 44
noi fără noi / 45
neîntâmplarea întâmplării / 46
neputință / 47
balanță-n vânt / 48
în sine cuvântul / 50

amurg plăpând

strada mea / 55
stingerea sângei / 57
nicicând / 58
poetul / 59
reînceputul lumii / 60
prin vremuri / 61
cromatica nesfârșirii / 62
refugii / 63
măcar o zi / 64
verdele-nvierii / 65
doliu fratern / 66
îndumnezeirea umilinței / 67
în / 68
moș crăciun îmbătrânind / 70
la o cană cu duh / 71

- aniversare continuă / 72*
nevointă / 73
iertarea copiilor săraci / 74
așteptând pe moș crăciun / 75
la tata / 76
lotru / 77

ajungere

- necesitatea dintâi / 81*
scrisoare-nserată / 82
de-a timpul / 84
fără sfârșit / 85
rugă în sine / 86
statornică vremelnice / 87
toamna primăverii / 88
sunt. încă / 89
totul trecând / 90
absoluta uitare / 91
revenire / 92
alt început / 93
toamna neuitării / 94
speranță incoloră / 95
între orizonturi / 96
aceasta e / 97
nicăieri / 98
întoarcerea-n cuvânt / 99
la capăt de timp / 100
plecarea / 101
nici praf / 102
ajungere / 103

noi jurnalul

în cercu-nfăptuirii noastre-n lume
în care-nchiși ni se părea deschis
pe-o aripă de țarm fără de nume
îmi ești jurnalul ultimului vis

lasă-l în voia vântului de-aiurea
și-a mării înecată-n amintiri
dar să nu uiți că despre noi pădurea
când ne-mpleteam prin straietele subțiri

știe pe de rost fuga dimpreună
când ne feream de umbre și oculți
dar strâmb jurând că totu-i o minciună
ne sărutam iubindu-ne desculți

atunci aduși de veac într-o cunună
te ascultam tu însăși să m-ascuți

rătăcind în noi

hai în rătăcirea rotundă
să înțelegem lumea din noi
să reînfrunzim o secundă-n
stropii rotunzi ai timpului goi

s-alunecăm pe-ajungeri târzii
în celălalt fără hotare
largul să se-mbete în pustii
și rădăcinile să zboare

liberi de atâta nenoroc
s-o luăm pe jos de la-nceput
Dumnezeu să bage mâna-n foc
că n-a văzut mai mult de un sărut

tu noi eu

erai într-o carte eu într-o sală
pași nedormiți picoteau între lumi
mijeam o consoană tu o vocală
privindu-ne reci aproape postumi

ne-am fi chemat să trezim de demultul
rătăcit prin scrisori și jurnale
să reînviem ritual în cultul
lumesc al săvârșirii carnale

scorneală-nflorită din sângele prins
așteptând trenul spre basmul cărunt
ziua de mâine nu mai are cuprins
ce bine că-ai fost păcat că mai sunt

între noi

să ne pierdem tainic între noi
nici urma să nu ne recunoască
figuranții lumii de apoi
de ne-or vedea să ne ocolească

timpul ne cunoaște cât clipim
să n-așteptăm căderea altui veac
pe furiș putem să nemurim
fiindu-ne pedeapsă dar și leac

să ne-amintim de vorba lumii
întâmplată în rostul altei lumi
când încă respirând tăciunii
ne îndemneau să credem în tăciuni

vis la răspântie

același vis pe drumuri diferite
clepsidre nedormite trag din greu
de anii rugăciunii nesfârșite
tot întrebând tăcut de Dumnezeu

iubirea-nmărmurește în icoane
privind îngenunchiată-n calendar
e tot mai mult apus între consoane
tăcerile respiră tot mai rar

mai avem timp pentru o amintire
să o luăm cumva din viitor
e mai presus decât ne stă în fire
să ne lăsăm în timp netrecător

cândva

fluturii nopții se-ngână isterici
umbre șoptite se roagă-n deșert
din picturi sfinții coboară-n biserici
m-aștepți în tăcerea-n care te-aștept

căutăm stins printre șisturi celeste
ne știm din lumea prin care-am trecut
acum doar păreri mai pot să ne-ateste
că totuși am fost cândva început

și ninge tot ninge doar o minune
mai poate să-ntoarcă cerul din mers
fulgii între ei să îi cunune
pe urmele care demult ni s-au șters

toast

să curgă-n cupe departele-ntre noi
ca lava care dă înlături totul
valurile lăcrimând în amândoi
să-și dea la țărni repotolite votul

străini ajunși în epoca stingheră
să n-aruncăm cu noi într-un început
purtat nevinovat din eră-n eră
drept o credință durată-n absolut

și-ntr-un sfârșit pe-o singură arteră
să lăsăm ce-a fost să curgă-n neștiut